

"een kop als een paardebek"

Hij denkt aan hen die de Grote Finale hebben bereikt en aan één van zijn gedichten waarin de prachtige regels :

Toen ik wist
dat ik kunstenaar was
toen was ik het niet meer
en werd ik het pas
toen ik aan de was was
en was het weer niet
toen ik twee vliegen
zag vliegen
en dacht ; er is één bij bij

Je reinste naturalistische poëzie waarin de dichter dichter bij huis blijft dan ooit.
Hij mompelt : Oude mensen moeten er op uit gaan met hun AOW-tje om een groen blaadje of kersvers pruimpje te verschalken maar niet naar een hoerenkast gaan om een temeier zonder brandend rubber vol te pompen, want dat is een belediging voor de kunst ! Burning desire without a wire. We houden het netjes! Het leven is niet van: Mijn naam is Lotje, ik kom uit een gescheurd kapotje!
Waar hij dan vandaan komt? Voor U een vraag, voor mij een weet ! Het uiteinde nadert al ras. De dood dus ! Einde of een nieuwe begin vol van zingeving. Ik geloof dus het laatste als goed gelovig, fijn gristenmens die op zondag naar SBS6 kijkt om de lichtelijke banale David Maasbach aan te horen.
Dat zouden heel wat meer weblogertjes ook eens moeten doen. Het is mijn innige overtuiging.
Ik bekommer mij om hunne kwaadaardigheid bij tijd en wijle en weet dat zij de duivel als vader hebben.

Je reinste demonie in kunstenaarskringen.

Ik weet zeker dat als we door de laatste deur gaan de waat'ren der rust al van verre lonken naar de dooie die net binnen komt op zijn laatste benen. De heidenen denken dat ze in een zwarte bodemloze put vallen, dat zou best kunnen. De ballen en laat ze maar vallen. Hoe denkt de gemiddelde schuinsmarcheerder in Holland er over? Die vraagt zich elke keer in het verkeer af: Achter welk kontje draai ik nou weer een rondje.
Ik stel ook wel eens mijn wandeling uit en vertelt mijn gasten een verhaal waar ze weer even op kunnen teren met hun reet aan zitvlees vol zweren. Over die lerares die een kop had als een paardebek, toen ik nog in Heemstede woonde vlak bij Haarlem en de Kennemer kliek nog in de luiers lag in een met strikken en kwikken versierde satijnen wieg in een roze wolk van babytalkpoeder.